

Λήξη πρώτων κατασκηνωτικών περιόδων των Κατασκηνώσεων της Μητροπόλεως Μαρωνείας

/ [Νέοι και Εκκλησία](#)

Προσφάτως έληξαν οι δύο πρώτες κατασκηνωτικές περίοδοι για αγόρια και κορίτσια της περιφέρειας της Μητροπόλεως Μαρωνείας και Κομοτηνής, με μια γεμάτη χαρά εορτή που διοργάνωσαν για τα παιδιά οι υπεύθυνοι και οι ομαδάρχες.

Ο Σεβασμιώτατος κ. Παντελεήμων, διά του Πρωτοσυγκέλλου, ευχαρίστησε θερμά τους υπευθύνους της Κατασκηνώσεως και τα στελέχη για την άρτια οργάνωση και το έργο που προσφέρουν και ευχήθηκε στα παιδιά υγεία, πρόοδο και καλό υπόλοιπο καλοκαιριού.

Το παρακάτω απόσπασμα από το ημερολόγιο ενός κοριτσιού απηχεί τα συναισθήματα και τις εμπειρίες που αποκόμισαν τα παιδιά κατά την συμμετοχή τους στην Κατασκήνωση.

«Ημέρα κατασκήνωσης 11: Το Αντίο που μένει στην καρδιά

Αγαπημένο μου ημερολόγιο,

Σήμερα τελείωσε η κατασκήνωση όχι μ' ένα τέλος, αλλά μ' ένα “μέχρι την επόμενη φορά”, που δεν ήταν απλώς μέρες ξεγνοιασιάς... ήταν μέρες που η καρδιά μου μεγάλωσε από αγάπη. Η κατασκήνωση «Παίδων Χώρα» μου χάρισε στιγμές που δε χωράνε σε λέξεις... μα θα προσπαθήσω: όταν φτιάξαμε τα δικά μας ξύλινα σταυρουδάκια, οι νυχτερινές περιπέτειες με φακούς στο μονοπάτι, το παιχνίδι “κρυμμένος θησαυρός”, οι προσευχές, η εξομολόγηση, οι βουτιές και τα παιχνίδια στη θάλασσα, όταν κάθισα μόνη μου στο παρεκκλήσι και ένιωσα την ηρεμία να με πλημμυρίζει και άκουσα τον εαυτό μου πιο καθαρά απ' ποτέ κι ένιωσα πιο ανάλαφρη...

Το ξύπνημα της τελευταίας μέρας...

Άνοιξα τα μάτια μου και η σκηνή ήταν πιο φωτεινή απ' όλες τις άλλες μέρες, ίσως γιατί το φως της ψυχής μου φώτισε τα πάντα. Ήξερα πως θα πούμε αντίο...

Η ομαδάρχισσά μου με κοίταξε και μου χάρισε ένα κομποσχοίνι — “Για να θυμάσαι”, μου είπε. Κι εγώ θα τον θυμάμαι, γιατί έγινε κομμάτι μου.

Μάζεψα τη βαλίτσα μου, αλλά ένιωθα πως τίποτα δεν χωρούσε εκεί μέσα. Οι στιγμές, οι φίλοι, οι βραδινές προσευχές... όλα ήταν μεγαλύτερα απ' τα πράγματά μου.

Κοιτάζοντας πίσω από το παράθυρο του λεωφορείου, κάθε δέντρο, κάθε μονοπάτι, κάθε σπιτάκι είχε μέσα του ένα κομμάτι μου. Δάκρυσα γιατί όταν αγαπάς κάτι πολύ, τα δάκρυα είναι σαν ευχαριστώ.

Θα ξανάρθω, όχι απλώς για να ζήσω ξανά το όνειρο, αλλά για να το μοιραστώ. Γιατί η κατασκήνωση δεν είναι απλώς διασκέδαση — είναι η αγνή χαρά του να είσαι παιδί, με πίστη, φιλία και καρδιά ανοιχτή».

